

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/150/2020
Identifikačné číslo spisu: 1315205386
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1315205386.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. H.X., bývajúceho v H. X., X. X, zastúpeného JUDr. Rudolf Adamčik, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Liptovská 2/A, proti žalovanej MAC TV s.r.o., so sídlom v Bratislave, Brečtanová 1, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Miletičova 5B, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/179/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2019 sp. zn. 5Co/194/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 3. októbra 2018, č.k. 12C/179/2015-188 (ďalej aj súd prvej inštancie) : a/ zastavil konanie v časti žalobného návrhu: "a do súdneho spisu na Okresný súd Bratislava III" a "napísaného písmom štandardnej veľkosti (12) na papierovom podklade typu A4 a následne zaslaného do vlastných rúk žalobcu na adresu jeho bydliska X. X, XXX XX H. X., a to všetko v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ak toto žalovaný dobrovoľne nevykoná, je žalobca oprávnený žiadať o splnenie tejto povinnosti súdneho exekútora a žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi preddavok na náklady núteného výkonu rozhodnutia vo výške 500 eur, a to v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.", b/ žalobu zamietol, c/ žalovanej priznal plný nárok na náhradu trov konania.

1.2. Žalobou na ochranu osobnosti doručenou súdu 10. marca 2015 a zmenenou uznesením súdu prvej inštancie z 27. mája 2015 a z 3. mája 2017 sa žalobca voči žalovanej domáhal vydania rozsudku, ktorým: I. Žalovaný je povinný doručiť právnomu zástupcovi žalobcu, JUDr. Rudolf Adamčik, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Liptovská 2/A, 821 09 Bratislava do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku písomné ospravedlnenie podpísané štatutárnym zástupcom žalovaného s nasledovným znením: "Ospravedlnenie. Ospravedľňujeme sa za neoprávnené zásahy do osobnostných práv pána N.Á. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. X, XXX XX H. X., ktoré sme vykonali tým, že vo vysielaní relácie O. dňa 26.3.2012 po 19,00 hod. sme zverejnili časť textu jeho písomnosti osobnej povahy, e-mailovej správy, a jeho podobizeň, ako aj jeho meno vo forme umožňujúcej identifikáciu jeho osoby, čím

sme neoprávnene zasiahli do jeho práva na súkromie." II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur. III. Súd priznáva žalobcovi plnú náhradu trov konania.

1.3. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 470 ods. 1, § 150 ods. 1, § 185 ods. 1, 2, § 186 ods. 2 CSP, čl. 10 ods. 1, 2, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj "Dohovor"), čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1, čl. 17 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej aj "Listina"), § 11, § 12 ods. 1, § 13 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj "Občiansky zákonník"). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že neoprávneným zásahom do práv chránených týmito zákonnými ustanoveniami malo byť, podľa žalobcu, odvysielanie Príspevku, v ktorom vystupovala poškodená B. X., a mala byť zobrazená a odvysielaná podobizeň žalobcu a písomnosť osobnej povahy bez súhlasu žalobcu a zverejnené žalobcovo krstné meno, a to takým spôsobom, ktorý napomáhal k jeho jednoznačnej identifikácii, dôsledkom čoho malo byť negatívne správanie zo strany okolia a rodinných príbuzných žalobcu, ktorí vyslovene žiadali žalobcu, aby ich viac nekontaktoval a vyhýbal sa styku s nimi. Týmto malo dôjsť k zásahu, ktorý sa dotýka súkromnej sféry jeho života a ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť jeho práva chránené § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj zásah do súkromia, ktorého nedotknuteľnosť je garantovaná Ústavou SR. Zákon v ustanoveniach o ochrane osobnosti zahŕňa aj právo na súkromie. Toto právo sa odlišuje od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na česť a dôstojnosť má závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Ochrana tohto práva je obsiahnutá v ust. § 11 až 13 Občianskeho zákonníka, ktoré chráni právo na česť, dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch, ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osoby. Nie každý neoprávnený zásah do týchto chránených práv je spôsobilý splniť tieto náležitosti a je potrebné neoprávnený zásah posudzovať s prihliadnutím na prostredie, v ktorom k zásahu došlo, na subjekt zásahu, objekt zásahu, na jeho obsah, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach, na intenzite a na ostatných okolnostiach, za ktorých bol vykonaný. Obrazové a zvukové snímky ktorejkoľvek fyzickej osoby môžu byť v zmysle ust. § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka použité a vyhotovené len so súhlasom tejto osoby, pričom ust. § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka však zakotvuje, kedy je možné aj bez súhlasu oprávnenej osoby vyhotoviť a následne použiť podobizne, obrazové snímky, obrazové alebo zvukové záznamy na vedecké a umelecké účely a v tlačovom, filmovom, rozhlasovom a televíznom spravodajstve - jedná sa o tzv. spravodajskú licenciu. V niektorých prípadoch zverejnenia údajov zo súkromného života dochádza ku konfliktu vo vnútri systému základných práv a slobôd, ktorý treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy. Okrem práv spätých s ochranou osobnosti, Ústava Slovenskej republiky zaručuje aj iné základné práva a slobody, vrátane slobody prejavu v čl. 26 Ústavy. Uplatňovanie týchto základných práv a slobôd a ich právna ochrana musia byť proporcionálne a vzájomne vyvážené tak, aby sa nadmernou ochranou jedného práva nad únosnú mieru nepotlačila ochrana iného práva. Znamená to, že ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takéhoto zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva a vzhľadom na konkrétne okolnosti nepresiahol hranice primeranosti. Pri posudzovaní nároku žalobcu je potrebné vychádzať aj z čl. 10 Dohovoru, ktorý chráni slobodu prejavu. Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) priznáva slobode prejavu kľúčový význam pre fungovanie demokratickej spoločnosti. Z Dohovoru tak vyplýva, že sa jedná o dve konkurujúce si základné práva. ESLP pri rozhodovaní uplatňuje tieto princípy a kritériá: a/ média majú v spoločnosti kľúčovú úlohu, pretože sú "strážnym psom" demokracie. Každý zásah do slobody prejavu médií treba posudzovať veľmi prísne, b/ zvýšenú ochranu treba poskytovať šíreniu informácií a myšlienok o veciach verejného záujmu, c/ osoby verejne činné alebo verejne známe musia zniesť väčšiu mieru kritiky než súkromné osoby, d/ je potrebné rozlišovať, či je informácia skutkovým tvrdením alebo či je hodnotiacim úsudkom. Hodnotiace úsudky požívajú vysokú mieru ochrany, avšak musia vychádzať z určitého skutkového základu, e/ chráni sa nielen obsah prejavu, tvrdenia či myšlienky, ale aj spôsob, forma, ktorými sú vyjadrované. Médiam je dovolená určitá miera preháňania a provokácie, f/ tvrdenia urobené v dobrej viere požívajú zvýšenú ochranu. Média majú právo na ospravedliteľný omyl, g/ sankcia za poškodenie dobrej povesti musí byť primeraná a predvídateľná. Súdny majú akceptovať, že tvrdenie médií

pochádza zo zdroja, ktorý je považovaný za spoľahlivý a nie je potrebné pred zverejnením tohto tvrdenia overiť s úplnou istotou jeho pravdivosť, pretože toto ani nie je vždy možné. ESLP uznáva, že médiá často disponujú informáciami, ktoré je potrebné zverejniť vo verejnom záujme a to v čo najkratšom čase: "Správy sú pominuteľným produktom a zdržiavať ich zverejnenie, dokonca na krátky čas, môže výrazne znížiť ich hodnotu a zaujímavosť." Veľa dôležitých informácií zverejňovaných v médiách (skutkových tvrdení) však pochádza zo zdrojov, ktorých pravdivosť nie je možné v súdnom spore o ochranu osobnosti preukázať. Nebolo by spravodlivé požadovať od médií, aby informácie zverejňovali až vtedy, keď bude ich pravdivosť potvrdená s úplnou istotou. Médiá by boli postavené pred nespĺniteľnú úlohu, preto ESLP chráni tvrdenia zverejnené médiami "v dobrej viere". Podľa názoru súdu je na tomto mieste potrebné výrazne poukázať na to, že už názov relácie žalobcu "O." naznačuje obsah relácie, a je obvyklé a bežné, že médiá neinformujú verejnosť a divákov iba o právoplatne skončených veciach, ale zverejňujú aktuálne dianie, v danom prípade v súvislosti s novelou Trestného zákona rozšírením skutkových podstat o trestný čin nebezpečného prenasledovania (§ 360a Trestného zákona s účinnosťou od 1. septembra 2011). Zároveň je na mieste vychádzať nielen zo svojich skúseností, znalostí a praxe, ale tiež z hodnoverných zdrojov tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade, keď nebolo sporné, že zdrojom Príspevku bolo KR PZ (vo forme ZVOD-ky). Treba teda akceptovať, že tvrdenie médií pochádza zo zdroja, ktorý je považovaný za spoľahlivý, a nie je potrebné (a ani dobre možné) pred zverejnením tohto tvrdenia overiť s úplnou istotou jeho pravdivosť, toto sa od žalovanej ani nevyžaduje. Pokiaľ teda informácia pochádza zo zdroja polície ako orgánu verejnej moci, má súd za to, že sa jedná o skutočne spoľahlivý zdroj. Ako bolo uvedené vyššie, ESLP uznáva, že médiá často disponujú informáciami, ktoré je potrebné zverejniť vo verejnom záujme, a to v čo najkratšom čase, v danom prípade v záujme prevencie a poskytnutia ochrany prípadným obetiam (poškodeným) novo zavedeného trestného činu. Takéto informovanie verejnosti je prinajmenšom obvyklé a javí sa ako prípustné, pokiaľ nezasiahne do osobnostných práv jedinca. Súd na tomto mieste poukazuje na judikatúru ESLP, ktorá i v nadväznosti na Dohovor, dáva médiám v tomto smere určitú voľnosť - s obmedzením osobnostných práv - tak, aby včas mohli informovať verejnosť bez toho, aby boli povinní informácie preverovať. V prvom rade súd uvádza, že s odkazom na ust. § 216 ods. 1 Trestného poriadku, nie je pochybnosť o tom, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného prenasledovania poškodenej B. X., spáchal žalobca a spáchal ho tak, ako bolo popísané v uznesení a aj v Príspevku, nakoľko preukázateľne došlo k podmieničnému zastaveniu trestného stíhania voči žalobcovi ako obvinenému, a to uznesením sp. zn. 1Pv 200/12/6609 z 3. augusta 2012, ktorého predpokladom podľa písm. a/ citovaného ustanovenia Trestného poriadku je vyhlásenie obvineného, že spáchal skutok, za ktorý je stíhaný. Súd tak neprihliadol na argumentáciu žalobcu ohľadne toho, že sa na osobu, voči ktorej bolo trestné stíhanie podmienične zastavené, hľadá ako na nevinného (aj s poukazom na neexistenciu záznamu Registri trestov GP SR), keď fakt, že trestné stíhanie bolo podmienične zastavené, nemá vplyv na pravdivosť tvrdenia, že trestný čin sa stal a že ho spáchal žalobca (viď. Nález ÚS ČR sp. zn. IV. ÚS 146/04 per analogiam). Pravdivosť tvrdení ohľadne skutku žalobcu a okolností jeho spáchania (výroky namietané žalobcom) uvedené v Príspevku, nie je dotknutá podmieničným zastavením trestného stíhania voči žalobcovi ako obvinenému a súd vyhodnotil uvedené skutkové tvrdenia ako pravdivé. Aj s ohľadom na uvedené, priebeh udalostí pred spracovaním Príspevku, popísaný žalobcom a poukazovanie na väzby poškodenej B. X. na redaktorku B. M., príp. žalovaného (jej účasťou na viacerých reportážach), ktoré sa však výsluchom svedkov nepotvrdili, ale vyvrátili, nie sú podstatné pre posúdenie nároku žalobcu v tomto konaní. Žalobca sa v konaní domáha svojich nárokov z dôvodu, že došlo k zverejneniu jeho podobizne a jeho krstného mena vo forme umožňujúcej identifikáciu jeho osoby v Príspevku, ktoré v spojení s miestom vysielania vykreslili žalobcu ako životu nebezpečnú osobu, a vyvolali dojem, že trestné stíhanie bolo začaté voči jeho osobe a označili žalobcu za páchatel'a trestného činu nebezpečného prenasledovania v čase, keď proti žalobcovi nebolo vznesené žiadne obvinenie. V konaní bolo preukázané, že v čase uverejnenia Príspevku bolo začaté trestné stíhanie pre prečin nebezpečného prenasledovania a žalobcovi bolo neskôr vznesené obvinenie pre tento skutok. Z vyjadrenia redaktorky v Príspevku je preukázané, že bola pravdivo táto informácia komunikovaná a ani nedáva priestor na výklad, ktorým argumentuje žalobca. Redaktorka žalovaného (žalovaný) nevyjadroval svoj názor na žalobcu ako páchatel'a skutku a už vôbec necitoval a nekonkretizoval žalobcu celým menom. Podľa názoru súdu Príspevok neodznal tak, že žalobca je nebezpečný páchatel', život ohrozujúci prenasledovateľ, nakoľko redaktorka výslovne uviedla, že: "Polícia už v tomto prípade začala trestné

stíhanie pre prečin nebezpečného prenasledovania, zatiaľ však nikoho neobvinili". Spravodajstvo predstavuje ochranu verejného záujmu vtedy, ak sa týka veci oprávneného verejného záujmu a ak tomuto oprávnenému verejnému záujmu tiež slúži. Ako už bolo uvedené vyššie, je vecou verejného záujmu sprostredkovať informácie o skutkoch nesúcich znaky trestnej činnosti, ktoré vzbudzujú oprávnený záujem verejnosti a médiá majú právo o takýchto skutkoch, ako aj o osobách podozrivých z ich spáchania, informovať, preto mal súd za to, že označením žalobcu len krstným menom "N." alebo ako "dotyčný muž" a "dotyčný mladík", a vyrastovanou fotografiou (žalobcu), poskytnutou B. X., prípadne záberom na trup alebo nohy osoby mužského pohlavia spôsobom uvedeným v odseku 22 rozhodnutia, nie je žalobca nijakým spôsobom pre bežného diváka dostatočne a nezameniteľne konkretizovaný a identifikovateľný, a v súvislosti s informáciou o začatí trestného stíhania bez vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, takéto odovysielanie žalovaným nebolo vybočením z limitov spravodajskej licencie upravenej v ustanovení § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a bolo primerané. Skutočnosť, že žalobcu na fotografiách alebo záveroch spoznali členovia jeho rodiny a dokonca tí, ktorí sa natáčania Príspevku priamo zúčastnili (matka žalobcu, F. X.), nezakladá objektívnu spôsobilosť uvedeného spôsobu zverejnenia identifikovať a stotožniť žalobcu akejkolvek tretej osobe. Žalobca sa ďalej domáhal svojich nárokov za uverejnenie písomnosti osobnej povahy - emailu žalobcu adresovaného B. X.. Tak ako súd uviedol, z obsahu Príspevku nie je vôbec možné dôvodiť, že zobrazená emailová komunikácia je komunikáciou žalobcu B. X.. Naviac zobrazený náhľad na počítačový monitor v priebehu odovysielaného Príspevku po dobu 2-3 sekúnd neumožňuje akémukolvek bežnému divákovi vôbec zrozumiteľne a zmysluplne prečítať obsah a zobrazené údaje, nie je daná žiadna indícia, ani zjavná ani iná, že zobrazené informácie boli skutočne vytvorené žalobcom a na ich základe nie je možné stotožniť žalobcu ako pôvodcu zverejnenej informácie, keďže meno odosielateľa emailov nie je uvedené. Z podpísaného skutku žalobcu a okolností, za ktorých bol preukázateľne spáchaný, je zrejmé, že k neprimeranému obťažovaniu došlo aj vo forme zasielania emailov, teda zobrazenie častí určitej komunikácie predstavuje z pohľadu kontextu Príspevku jeho dotvorenie. Ani informácie, na ktoré poukazoval žalobca, že vyplývajú z podkladov predložených žalobcom z konania pred Okresným súdom v Rimavskej Sobote sp. zn. 8C/373/2015 nepreukazujú, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do práva žalobcu na súkromie a ani spôsobilosť spôsobu zverejnenia náhľadu na email na monitore PC v Príspevku (nejasného obsahu a nijak nepriraditeľné žalobcovi ako odosielateľovi) zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Súd sa zaoberal aj námietskami žalobcu týkajúcimi sa uzavretého zmiere medzi žalobcom a B. X. v konaní na Okresnom súde sp. zn. 8C/373/2015 a rozhodnutím Rady, ktorým bola žalovanému uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona. Vo vzťahu k schválenému zmiere B. X. so žalobcom sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že predmetom tohto konania je namietaný zásah do ochrany osobnosti zverejnením Príspevku, pričom uzavretý zmiere sa týkal namietaného porušenia povinností B. X. voči žalobcovi, keď obsahom zmiere môže byť akýkoľvek nárok (sporný a aj nepreukázaný) medzi nimi, čo ale automaticky nezakladá dôvodnosť nároku žalobcu v tomto konaní. Rovnako záver Rady o porušení povinnosti žalovaného zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť programu neposkytnutím priestoru na vyjadrenie žalovanému neznamena, že odovysielaný Príspevok zasiahol neoprávnene do práv žalobcu na ochranu osobnosti v rozsahu tvrdenom žalobcom v tomto konaní, a že by teda bolo objektívne spôsobilé privodiť mu ujmu na jeho osobnostných právach v ním namietanom rozsahu. V neposlednom rade súd poukazuje na to, že sa rovnako stotožnil s argumentáciou žalovaného, že v konaní nebolo preukázané, že by práve odovysielanie Príspevku a písomnosti osobnej povahy žalobcu bolo dôvodom pre zmenu správania okolia voči žalobcovi, ale práve naopak, vypočutí svedkovia potvrdili, že to bolo práve konanie žalobcu (skutok), za ktoré bol neskôr trestne stíhaný, a ku ktorému spáchaniu skutku sa počas trestného stíhania priznal, ktoré bolo dôvodom a zapríčinilo zmenu správania okolia a rodiny žalobcu voči jeho osobe. Súd opakovane uvádza, že v konaní bolo preukázané, že žalobca v období od 09/2011 do 03/2012 prostredníctvom mobilného telefónu, e-mailovej komunikácie a osobne kontaktoval B. X. proti jej vôli, poškodenú osobne prenasledoval, posielal rôzne e-maily, v ktorých sa vyhrážal likvidáciou a že mu uznesením bolo zároveň uložené obmedzenie nepriblížiť sa úmyselne k B. X. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia a nekontaktovať ju. Je teda len na žalobcovi, aby svojím ďalším správaním tento obraz o sebe a vzťahy vo svojom okolí a rodine zlepšil bez toho, aby z tohto vinil rôzne iné tretie subjekty alebo inštitúcie. S poukazom na uvedené, keďže Príspevok odovysielaný žalovaným vychádzal zo spoľahlivých zdrojov, zverejnené informácie v Príspevku plne zodpovedali políciou poskytnutým informáciám, sám žalobca

(jeho meno a podobizeň) ani jeho písomnosti osobnej povahy (email) zobrazené v odvysielanom Príspevku neboli dostatočne a nezameniteľne identifikovateľné a stotožniteľné so žalobcom alebo pričítateľné žalobcovi, a nejednalo sa o vlastný názor alebo hodnotiaci úsudok žalovaného, súd dospel k záveru, že žalovaný neporušil žiadnu povinnosť vo vzťahu k ochrane osobnostných práv žalobcu. Súd má za to, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, náplňou jeho činnosti a takýto postup je potvrdený aj platnou judikatúrou ESLP. Keďže žalobca, na ktorom je dôkazné bremeno v spore nepreukázal, že by žalovaný v dôsledku odvysielaného Príspevku zasiahol neoprávnené do práv žalobcu na ochranu osobnosti (práva na súkromie), ani žeby odvysielanie Príspevku bolo objektívne spôsobilé privodiť mu ujmu na jeho osobnostných právach v namietanom rozsahu, bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Vo vzťahu k namietanému výroku ohľadne toho, že žalobca je do B. X. žalúbený (čo už ale nesúvisí priamo s nárokom žalobcu tak, ako bol uplatnený po zmene žaloby) súd vyhodnotil tento výrok ako hodnotiaci úsudok (ktorý sama svedkyňa B. X. vyvrátila), tento ale iba vyjadroval subjektívne úvahy a kritický pohľad redaktorky na vystupovanie a chovanie sa žalobcu tak pred natáčaním Príspevku ako aj počas neho. Pravdivosť hodnotiacich úsudkov nepodlieha dokazovaniu, v takom prípade súd skúma len to, či existoval dostatočný skutkový podklad pre napadnuté úsudky a tento mal súd z výsluchu žalobcu ako aj svedkov v konaní (Q. H., F. X.) za daný, keď títo uviedli, že B. X. sa so žalobcom často stretávali, žalobca si vynucoval stretnutia s ňou a konflikt medzi nimi vznikol z dôvodu existencie iných kamarátstiev B. X.. Matka žalobcu navyše vyjadrila obavu, že B. X. jej syna využívala. Keďže súd vyššie konštatoval, že zo strany žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu a žalobu zamietol, nezaoberal sa ďalej žalobným návrhom žalobcu v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami, žiadny ďalší návrh na doplnenie dokazovania nebol stranami uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné, tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. decembra 2019 sp. zn. 5Co/194/2019, na odvolanie žalobcu voči žalobe zamietajúceho výroku a proti výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti a žalovanej priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a preto obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP. V tomto smere odvolací súd poukázal na to, že okrem práv spätých s ochranou osobnosti ústava zaručuje aj iné základné práva a slobody, napr. základné právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 až čl. 50) a základné právo na slobodu prejavu (čl. 26). Uplatňovanie týchto základných práv a slobôd a ich právna ochrana musia byť proporcionálne a vzájomne vyvážené tak, aby sa nadmernou ochranou jedného práva nad únosnú mieru nepotlačila ochrana iného práva. To znamená, že ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí vždy nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti (proporcionality). V každom konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) namietaného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu, možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom, t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality (m. m. I. ÚS 4/02, I. ÚS 36/02, I. ÚS 193/03). V posudzovanom prípade, ako aj súd prvej inštancie správne uviedol, prostredníctvom relácie "O." bolo cieľom žalovaného informovať verejnosť ohľadom aktuálneho spravodajstva z oblasti trestného práva (nielen) so zameraním na novelu Trestného zákona, rozšírením skutkových podstát o trestný čin nebezpečného prenasledovania (§ 360a Trestného zákona s účinnosťou od 01. septembra 2011). V rámci predmetného príspevku danej relácie žalovaný informoval o aktuálnom konaní súvisiacom práve s trestným činom nebezpečného

prenasledovania, pričom zdrojom žalovaného bol KR PZ. Je teda zrejmé, že žalovaný pri tvorení príspevku do relácie vychádzal zo spoľahlivých zdrojov. Ohľadom námietky žalobcu o porušení prezumpcie nevinny, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie a to konkrétne na to, že s odkazom na ustanovenie § 216 ods. 1 Trestného poriadku, nie je pochybnosť o tom, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného prenasledovania poškodenej B. X., spáchal žalobca a spáchal ho tak, ako bolo popísané v uznesení a aj v Príspevku, nakoľko preukázateľne došlo k podmienenému zastaveniu trestného stíhania voči žalobcovi ako obvinenému, a to uznesením sp. zn. sp. zn. 1Pv 200/12/6609 z 3. augusta 2012, ktorého predpokladom podľa písm. a/ citovaného ustanovenia Trestného poriadku je vyhlásenie obvineného, že spáchal skutok, za ktorý je stíhaný. Súd tak neprihliadol na argumentáciu žalobcu ohľadne toho, že sa na osobu, voči ktorej bolo trestné stíhanie podmienne zastavené, hľadá ako na nevinného (aj s poukazom na neexistenciu záznamu Registri trestov GP SR), keď fakt, že trestné stíhanie bolo podmienne zastavené, nemá vplyv na pravdivosť tvrdenia, že trestný čin sa stal a že ho spáchal žalobca (viď. Nález ÚS ČR sp. zn. IV. ÚS 146/04 per analogiam). Pravdivosť tvrdení ohľadne skutku žalobcu a okolností jeho spáchania (výroky namietané žalobcom) uvedené v Príspevku, nie je dotknutá podmieneným zastavením trestného stíhania voči žalobcovi ako obvinenému. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 CSP, pretože dovolaním napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie, žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Dovolateľ v časti A. dovolania pod názvom „Doterajší priebeh konania“ poukázal na niektoré momenty prebiehajúceho sporu, t.j. čoho sa žalobca žalobou domáhal, čo uviedla na svoju obranu žalovaná, ako rozhodol súd prvej inštancie, aké odvolacie dôvody uplatnil žalobca v odvolaní (ktoré skutkové zistenia súdu považuje dovolateľ za nesprávne a v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci súdom), na záver tejto časti dovolania skonštatoval, že odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, jeho rozsudok potvrdil a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

3.2. V záverečnej časti dovolania označenej ako: „B. Odklon riešenia pre rozhodnutie relevantných právnych otázok od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ dovolateľ súdom vyčíta nesprávne právne posúdenie, lebo súdy nevykonali test proporcionality, ktorým by vyriešili právnu otázku, ktorému z konkurujúcich ľudských práv (právu na ochranu osobnosti - právu na slobodu prejavu) je potrebné dať v tomto spore prednosť (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 169/2011 bod 31 a 32 odôvodnenia). Súdy neposúdili správne otázku zásahu do práv žalobcu pokiaľ ide o zverejnenie jeho podobizne, podľa názoru dovolateľa i keď bola zverejnená tvár v Príspevku „zarastovaná“ žalobca bol osobne identifikovaný jeho priateľmi, ďalšími osobami i príbuznými žalobcu lebo jeho podobizňa bola zachytená v spoločnosti viacerých jeho priateľov a označená i jeho krstným menom N. Aplikáciu ustanovenia § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka nepovažoval dovolateľ za legitímnu z dôvodu, že zverejnenie podobizne žalobcu nespĺňa kritérium primeranosti s ohľadom na rozpor s oprávnenými záujmami jeho osoby, ako aj preto, že k zverejneniu identifikácie došlo v čase, kedy žalobcovi nebolo vznesené obvinenie a nebolo to potrebné ani pre informovanie o skutku, ktorý mal byť v Príspevku kritizovaný. Na takom zverejnení podobizne žalobcu a jeho identifikácii absentoval verejný záujem, žalobca nebol v rozhodnom čase osobou verejného záujmu (Najvyšší súd ČR sp.zn. 30 Cdo 52/2005, Ústavný súd SR sp.zn. II ÚS 424/2015). Dovolateľ na rozdiel od konajúcich súdov zastáva právny názor, že u žalobcu došlo k zásahu do jeho súkromia zverejnením jeho e- mailovej správy odoslanej adresátke B. X. a to bez ohľadu na obsah správy, lebo ide o písomnosť osobnej povahy, ktorá nebola adresovaná verejnosti, ale len osobe s ktorou mal autor blízky vzťah. Závery súdov o nepreukázaní, že autorom správy bol žalobca nemajú vecný základ, lebo z kontextu Príspevku je zrejmé, že adresátka správy ju ukázala redaktorke a dovolila ju nasnímať z monitora počítača, ako dôkaz o vyhrážaní sa N. jej osobe. Zo svedeckých výpovedí podľa dovolateľa nevyplýva, aby zverejnenie tejto správy nebolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Napokon dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 137/ 2008, v zmysle ktorého adresát zásahu do

súkromia nemá procesnú povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne.

4. Žalovaná k dovolaniu žalobcu uviedla, že sa nepreukázal zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu preto neexistuje ani dôvod na vykonanie testu proporcionality. Odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a preto žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že argumentácia žalobcu opodstatňuje záver o neprípustnosti jeho dovolania, ktoré je potrebné odmietnuť z nasledujúcich hľadísk:

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne a obsahovo bezbrehé. Dovolanie naďalej zostáva mimoriadnym opravným prostriedkom [nie v poradí ďalšou (tretou) revíziou (opravnou) inštanciou, jej primárnym cieľom je zjednotenie judikatúry dovolacieho súdu s prevažujúci prospektívnymi účinkami] a tejto mimoriadnej povahy zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovaná Civilným sporovým poriadkom, ktorá sa oproti predchádzajúcej právnej úprave zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“. Dovolateľ nielenže musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ale aj samotné dovolanie, a aj iné podania v dovolacom konaní, musia byť spísané advokátom. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je totižto kardinálne správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a to spôsobom vymedzeným v § 432 až § 435 CSP.

12. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

14. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania, ale i dovolacieho konania normovaného Civilným sporovým poriadkom (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že povinnosť vymedziť právnu otázku ukladá dovolateľovi zákonodarca.

15. Opísanie doterajšieho priebehu sporu dovolateľom (viď bod 3.1. vyššie) bez ďalšieho nie je spôsobilé náležite vymedziť žiaden z dovolacích dôvodov (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP) spôsobom ako to upravuje zákon (§ 431 až § 435 CSP).

16. V záverečnej časti dovolania označenej ako: „B. Odklon riešenia pre rozhodnutie relevantných právnych otázok od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (viď bod 3.2. vyššie) dovolateľ súdom vyčíta a/ nesprávne právne posúdenie, ktoré vidí v nevykonaní testu proporcionality, nesprávnom posúdení otázky neoprávneného zásahu do súkromia žalobcu zverejnením jeho podobizne i súkromnej e-mailovej konverzácie a v nelegitímnej aplikácii § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, b/nesprávne skutkové zistenie o tom, či autorom e-mailovej správy bol žalobca a c/ nesprávne vyhodnotenie svedeckých výpovedí o tom, že žalobcovi nebola spôsobená ujma zverejnením jeho súkromného e-mailu. Dovolateľ napokon uviedol, že adresáta zásahu do jeho súkromia neťaží procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne (3 Cdo 137/2008).

16.1. Dovolateľ v úvode dovolania ako dovolací dôvod označil ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP naproti tomu časť B. dovolania označil ako odklon riešenia rozhodných právnych otázok od ustálenej praxe dovolacieho súdu, čo by mohlo naznačovať uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Uplatnenie oboch dovolacích dôvodov vyznieva nekonzistentne i zmätočne, lebo nemožno tvrdiť, že určitá právna otázka bola odvolacím súdom riešená odlišne od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a zároveň tvrdiť i to, že táto otázka doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. S určitou pravdepodobnosťou vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) možno predpokladať, že dovolateľ svoje dovolanie mienil odôvodniť len v zmysle § 421 ods. 1

písm. a/ CSP.

16.2. Zisťovanie skutkového stavu a správnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom predstavujú skutkovú stránku sporu (skutkové otázky), ktoré nie sú prípustným predmetom dovolacieho prieskumu. Súd zisťuje skutkový stav veci, aby si tak vytvoril predpoklady pre aplikáciu právnej normy, na základe ktorej v konkrétnej veci nachádza právo, teda dochádza k právnemu posúdeniu veci. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o existencii, resp. neexistencii subjektívnych práv a povinností subjektov z právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu veci vrátane nedostatkov pri hodnotení dôkazov súdom namietané dovolateľom v dovolaní (viď bod 16 pod písm. b/ a c/ vyššie) nemožno považovať za právne posúdenie veci, ktorým by bolo možné odôvodniť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP.

16.3. Pre posúdenie účinkov dovolania podaného v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je potrebné dôsledne rozlišovať, či v prípade rozhodnutia odvolacieho súdu ide o odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo (len) o také právne posúdenie veci, ktoré je založené na odlišnom skutkovom stave. V kontexte uvedeného je dôležité nie len vymedzenie právnej otázky, ale aj jej náležité zdôvodnenie z tomu zodpovedajúcich zákonných hľadísk.

16.4. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia dovolacieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevyvedie právnú otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedených náležitostí dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

16.5. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP veci dovolateľ odôvodnil nevykonaním testu proporcionality, nesprávnym posúdením otázky (ne)oprávneného zásahu do súkromia žalobcu zverejnením jeho podobizne a súkromnej e-mailovej konverzácie, nelegitímnou aplikáciou § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nezaťaženiím žalobcu dôkazným bremenom, vzhľadom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 169/2011 a sp.zn. 3 Cdo 137/ 2008, Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30 Cdo 52/2005 a Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 424/2015; t.j. nesprávnym právnym posúdením veci. Dovolateľ v dovolaní nevyvedol právnú otázku, ani nezdôvodnil „odklon“ jej riešenia. Dovolanie založil len na kritike toho, že súdy vec nesprávne právne posúdili. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ nekonkretizoval právnú

otázku riešenú odvolacím súdom a neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, nevysvetlil v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neuviedol, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné spochybňovanie dovolaním napadnutých rozhodnutí, ani prípadný opodstatnený záver, že súdy vec (spor) nesprávne rozhodli (napr. v dôsledku: a/aplikácie na vec nesprávnej právnej normy, b/ nesprávne zisteného skutkového stavu veci, c/ nesprávneho výkladu alebo nesprávnej aplikácie na vec použitej právnej normy) významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Bolo na dovolateľovi, aby náležitým spôsobom s ohľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu ozrejmil prípustnosť ním podaného dovolania.

17. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP odmietol.

18. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto jej dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.